

NOVENA DE LA VERGE DEL CARMEN MEDITACIÓ SOBRE LA HUMILITAT DE MARÍA.

Estimats germans.

Tornar a aquesta parròquia m'omple sempre de bons sentiments i desperta en mi els records d'aquells anys d'aprenentatge pastoral al costat de Mn. Ezquerria i de Mn. Joan Mora, el nostre entranyable germà i el vostre estimat Rector. Que al cel sigui.

Va ser doncs amb molt gust que vaig acceptar la invitació de Mn. Ezquerria a participar d'aquesta novena de la verge del Carmen.

Parlar de la Mare de Déu és sempre per mi una delícia; i suposo que ho és també per vosaltres. Perquè qui hi ha que no li agrada parlar de la seva Mare, i més encara d'una Mare com María. I la Verge és la meua Mare, la meua estimadíssima Mare. D'ella ho he rebut tot i li dec tot: el meu passat i el meu present, i ben segur, també el meu futur. A ella li dec la meua vocació i la meua presència aquí a Lleida.

Parlant així, de ben segur que em preguntareu: I Jesús, què? I Déu, què? I jo us contestaré: Ho rebo tot de Déu però sempre per María...I ho entrego tot a Déu, però sempre per Maria... **TOT DE DÉU PER MARIA. TOT A DÉU PER MARIA.**

Alguns de vosaltres es recordaran segurament el dia de la meua primera missa en aquesta parròquia. Vaig demanar a Mn. Joan i ell em va permetre tenir aquí en l'altar la imatge de la meua Mare, la Verge Maria. Aquell dia, de genolls davant de la imatge de la verge, vaig renovar la meua consagració a ella i li vaig consagrar la meua vocació i el meu ministeri sacerdotal. I fins ara, us ho puc assegurar que no m'ha fallat. María és el meu secret. I aquest secret, us el revelo: acolliu-la en les vostres vides, i veureu... Déu és la font de tot. Però tot m'ha arribat sempre per María.

M'han demanat parlar de la Mare de Déu en el marc del sermó de la muntanya, en el marc de les benaurances. **“FELIÇOS ELS HUMILS, PERQUÈ POSSEIRAN LA TERRA.”**

Sovint imaginem algunes realitats de l'evangeli com molt allunyades de les nostres. I crec que no és sempre així. Per exemple, en una família com la de Natzaret, hi havia segurament un bon ambient, un ambient de molta harmonia entre els seus membres. Però alhora un ambient d'una gran normalitat, amb dies de tots els colors: dies grisos, dies totalment foscos, i també dies esplèndids en els quals es gaudia de les petites alegries de cada moment... com a les nostres famílies.

Per dir que la vida de família de la Verge Maria, més enllà dels grans esdeveniments que va viure, va ser una vida de família ordinària i senzilla com la majoria de les nostres vides.

És cert que Maríia tenia motius més que suficients per considerar-se superior als altres. Va rebre dons i gràcies, més que ningú en el món. Tot i així va viure sempre i en tot moment amb humilitat i simplicitat.

I això no va passar desapercebut als ulls de Jesús que va créixer a l'ombra de la seva Mare, mirant-la i aprenent d'ella. De manera que en els seus discursos i principalment en les benaurances, tenia present el record de vida de la seva Mare; tenia present totes les experiències d'humilitat que va viure al costat d'ella.

Deia Sant Luis Maria Grignon de Montfort, parlant de la Verge Maria, que *“la seva humilitat, va ser tan profunda que ella no va tenir aquí a la terra cap altre desig més fort i més continu que el desig d'amagar-se a si mateixa i a tots, per ser coneguda únicament per Déu.”*

Només fa falta contemplar-la en alguns dels moments que coneixem de la seva vida per veure aquesta humilitat. D'aquests moments, voldria aquesta tarda destacar només dos.

El primer moment en el qual contemplem la Humilitat de Maria és el moment de l'Anunciació.

És admirable meditar a fons, d'una part cada frase de l'anunci de l'àngel Gabriel i d'altra part, la reacció de Maria.

L'àngel l'anomena: *“plena de gràcia...”* i Ella es torba, es posa vermella. L'àngel li diu: *“has trobat gràcia davant de Déu...”*; és a dir, Déu s'ha enamorat de tu... I Ella es posa encara més vermella que mai.

l'àngel continua anunciant les grans obres del Senyor a favor d'ella: li diu: *“el teu Fill serà gran; serà anomenat Fill de l'Altíssim... Regnarà sobre el tron de David, i el seu regnat no tindrà fi...”*

Però davant aquestes paraules, no s'omple d'orgull com per dir: “Sóc la Reina d'Israel... sóc la privilegiada, la Mare de l'Altíssim... sóc la més bella i digna de totes les noies d'Israel... No va a la plaça del poble amb una botella de xampany com ho fem nosaltres quan ens toca la loteria...”

En realitat, a ella li havia tocat “la grossa”. Entre totes les noies de la seva generació que esperaven ser la mare del Messies anunciat pels profetes, fou ella la escollida. Però no crida ni clama. Ni tampoc s'acomia de l'àngel dient-li amb aire de prepotència: “Gabriel, pots retirar-te de la meua presència. Comunicaré la meua decisió directament a l'Altíssim quan sigui el moment... ara m'ho pensaré.”

No. Res de tot això... res d'orgull ni de vanitat. Ben al contrari, Maria digué: *“Sóc l'esclava del Senyor, faci's en mi segons les teves paraules...”* Quina humilitat, germans i germanes...

I Maria va utilitzar expressament la paraula “esclava”.

Sabia molt bé què significava ser esclava. Sabia que en la seva cultura, l'esclau no és sempre tractat com un ésser humà sinó com un objecte. El seu amo el podia vendre, el podia sacrificar als déus pagans d'aquella època, podia fer d'ell el que volia perquè l'esclau és propietat seva, és possessió seva, li pertany i pot decidir de la seva vida o de la seva mort.

Oferint-se doncs a Déu com a esclava, María sabia a què es comprometia: s'abandonava completament a la voluntat divina. “*Faci's en mi segons les teves paraules...*”

I a partir d'aquell moment, es va dedicar cos i ànima a fer tot el que Déu volia. Per això no es va queixar mai, fins i tot quan veia el seu fill únic maltractat injustament i mor injustament a la creu com un delinqüent.

Sent Reina, María es va comportar com una esclava i va regnar, servint. Quina humilitat... de fet, el primer que va fer després de l'anunciació va ser anar-se de pressa a servir i ajudar a la seva cosina Elisabet que esperava un nen.

El segon moment en el qual contemplem la Humilitat de la verge María és justament la seva visita a la seva cosina Elisabet.

Abans que res, seria interessant contemplar aquell viatge cap a la regió muntanyosa. Maria no va viatjar com una Reina. No tenia ni cavall ni tan sols un ase. No anava acompanyada de criats que l'atenguessin... Hi va anar a peu. Un viatge llarg, de molts dies de camí. I anava com diu l'evangeli, decididament, amb pressa. Tenia pressa per servir. No anava d'excursió, ni com a turista... Anava a servir... anava amb pressa a servir. Se'n va, portant en el seu si al Senyor; i se'n va a servir.

I per fi, arriba a casa d'Elisabet. I allí , es va posar de nou a prova la seva humilitat davant les paraules de la seva cosina: “*Qui sóc jo perquè la Mare del meu Senyor vengui a visitar-me...*”

Aquelles paraules d'Elisabet van ser com per recordar-li a María que no era una persona qualsevol; era la Mare del Senyor... Però ella va fer com si no hagués sentit res. Es queda immutable davant aquestes paraules perquè era plena d'humilitat. I com a única resposta a Elisabet, María entona el seu Magnificat, el seu cant de lloança a Déu per les meravelles realitzades en ella. I tot seguit, es va posar a servir.

Germans i germanes, heus aquí la Mare de Déu, la Mare del Senyor, servint. I no ho fa donant ordres al personal de servei. No ho fa donant instruccions. Ho fa escombrant, fregant plats, cosint, anant a buscar aigua a la font del poble, o portant les escombraries a llençar... o anant al riu a rentar la roba bruta... etcètera.

Tot això molestava Elisabet però va haver d'aguantar-se, va haver de mortificar-se i acceptar aquesta situació tan molesta de la Mare de Déu servint-la a ella... Però a María li era igual. Ella anava al que anava: a servir... a servir com qualsevol criada. Quina humilitat...

En María, estimats germans, descobrim que el proïsme és el més important. Ella, dedica a la seva cosina el seu temps i la seva vida, fins i tot estant com estava, i sobretot, portant en el seu si al Senyor.

Quina senzillesa i humilitat la de la Verge Maria, la de la nostra Mare! I en això, radica la seva dignitat i grandesa.

De manera que no podem trobar a la terra, ningú més que la santíssima Verge, que va encarnar i viure amb plenitud la benaurança de la humilitat. **“FELIÇOS ELS HUMILS, PERQUÈ POSSEIRAN LA TERRA.”**

María se'ns revela com la autèntica model d'humilitat del cristià, de tota l'Església i de la humanitat sencera. Deixem que ressoni avui en nosaltres aquesta benaurança, i recordant els exemples de María, demanem-li a ella mateixa que ens ajudi a seguir amb humilitat els passos de Jesús, el seu Fill i senyor nostre.